

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. V.**, nar., bytem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015, č. j. MPSV-UM/5817/15/9S-ZLK, sp. zn. SZ/576/2015/9S-ZLK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015, č. j. MPSV-UM/5817/15/9S-ZLK, sp. zn. SZ/576/2015/9S-ZLK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 5. 2015, č. j. 37412/2015/ZLI, kterým nepřiznal úřad práce žalobci příspěvek na živobytí, a výše uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno. Správním orgánem I. stupně bylo rozhodováno v souladu s ust. § 2 odst. 1, §§ 61 až 67 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), žalobci nepřiznat příspěvek na živobytí.

Žalobce v žalobě uvádí, že správnímu orgánu I. stupně je dobře známo, že je jednáním zúčastněných osob v přímém ohrožení na životě, proto také namítal podjatost úředních osob,

kteřé zneužívají svých pravomocí. Žalobce jako oprávněný žádal krajský soud, aby zjistil a udělal audit rozhodnutí všech úkonů těchto zúčastněných osob na Úřadu práce ve Zlíně a vyvodil řádné důsledky. Ve věci příspěvku na živobytí bylo ze strany úřadu práce i žalovaného vydáno již vícero rozhodnutí, tato jsou však zcela stejná, a to v důsledku jednání stále stejných osob, kdy dochází k diskriminaci oprávněného a jeho ohrožení na životě, a to pro neplacení životních pohledávek. Trval na tom, že má nárok na pomoc v hmotné nouzi, a to na živobytí, a to na základě hrazení poplatků s chodem domácnosti. Uvedeným jednáním žalobci vznikají další dluhy, které jsou vymáhány exekucí. Toto jednání nemá nic společného se zákonem daným ověřením skutečností, s ust. § 63 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, o majetkových poměrech, pro pomoc v hmotné nouzi, příspěvek na živobytí.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce ke své žádosti doložil doklad o výši měsíčních příjmů, informace o užívaném bytě a prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech, podepsané poučení žadatele o dávku pomoci v hmotné nouzi a souhlas s předáním rodného čísla České poště. Při podání žádosti byl účastník řízení úřadem práce poučen o ust. § 63 zákona o pomoci v hmotné nouzi, která se týká oprávnění orgánu pomoci v hmotné nouzi a jejich zaměstnanců provádět sociální šetření a byl seznámen se skutečností, že v případě, že žadatel o dávku znemožní provedení sociálního šetření k ověření rozhodných skutečností pro nárok na dávku nebo její výši, může být žádost o dávku zamítnuta. Po řádném poučení a seznámení s ust. § 63 zákona o pomoci v hmotné nouzi se účastník řízení písemně vyjádřil, že se sociálním šetřením podle výše uvedeného ustanovení nesouhlasí, a to z důvodu diskriminace a zásahu do práv daných Ústavou ČR.

Dne 21. 5. 2015 úřad práce rozhodl rozhodnutím, č. j. MPSV-UM/5817/15/9S-ZLK nepřiznat dávku příspěvek na živobytí, jelikož úřad práce nemohl sociálním šetřením ověřit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, vzhledem k tomu, že účastník řízení neudělil souhlas s provedením sociálního šetření v souladu s ust. § 63 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení odvolání, v němž uvedl, že odvolání podává proti rozhodnutí v plném rozsahu. Dále uvedl, že úřad práce rozhodnutím opakovaně porušuje zákon o pomoci v hmotné nouzi, kdy vždy doložil všechny doklady pro uplatnění nároku na vyplácení dávek s životními potřebami na jejich hrazení. Účastník řízení dále sdělil, že nemá ani existenční minimum, od června 2012 mu úřad práce nevyplácí žádnou z dávek, úřad práce dle jeho názoru nepostupuje v souladu se zákonem „podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona a § 33 odst. 2 zákona“ a úřední osoby zneužívají svého postavení svým konáním, kdy ohrožují odvolatele na životě dle § 14. Účastník řízení v závěru svého odvolání apeluje na MPSV ČR, že dochází k opakovanému porušování lidských práv, nepřístupnému jednání, diskriminaci, které jej povedou k podání nové žaloby na MPSV.

Úřad práce postoupil podané odvolání spolu s příslušnou spisovou dokumentací Ministerstvu práce a sociálních věcí, které jej obdrželo dne 19. 6. 2015. Rozhodnutím ze dne 21. 7. 2015, č. j. MPSV-UM/5817/15/9S-ZLK žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, jelikož rozhodnutí úřadu práce nepřiznat příspěvek na živobytí, bylo v souladu s ust. § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť účastník řízení tím, že nedal souhlas se vstupem do obydí, znemožnil provedení sociálního šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na příspěvek na živobytí.

Žalovaný pak uvedl, že žalobce opírá svou žalobu o to, že dochází k jeho diskriminaci a ohrožení na životě pro neplacení životních pohledávek. Dále, že má nárok na pomoc v hmotné nouzi, a to na příspěvek na živobytí, základní hrazení poplatků, přičemž ověření skutečností dle ust. § 63 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi o majetkových poměrech pro pomoc v hmotné nouzi s tímto nemá dle jeho názoru nic společného, neboť se jedná o existenční minimum.

Žalovaný k tomu uvedl, že zaměstnanci orgánů pomoci v hmotné nouzi jsou dle ust. § 63 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi oprávněni provádět sociální šetření za účelem ověření rozhodných skutečností pro nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi, přičemž jeho provádění vychází z platných právních předpisů. Dle ust. § 2 odst. 1 správního řádu „správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu“. V souladu s tímto ustanovením je úřad práce povinen respektovat platné právní předpisy a v případě, že žadatel o dávku pomoci v hmotné nouzi nedá souhlas k provedení sociálního šetření, je oprávněn dle ust. § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi dávku pomoci v hmotné nouzi nepřiznat.

Žalovaný je na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech, a že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně, a proto navrhol žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

V replice dne 1. 2. 2016 žalobce nesouhlasil s vyřízením věci bez jednání. Sdělil, že vše potřebné již uvedl a neztotožňuje se s vyjádřením žalovaného. Sdělil, že je zde historie správních řízení mezi žalobcem, žalovaným a soudy, kde je účelově zneužíván nárok žalobce zaměstnanci orgánu MPSV ČR o pomoci v hmotné nouzi dle ust. § 63 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Ústní jednání ve věci u krajského soudu bylo nařízeno na den 1. 3. 2017 v 10:30 hod. Žalobce se nedostavil bez řádné omluvy, tudíž bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Žalovaný se také nedostavil.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 31. 3. 2015 byla žalobcem podána žádost o příspěvek na živobytí u správního orgánu I. stupně, k níž je připojeno prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech žalobce, a to, že nesouhlasí dle § 63 zákona o pomoci v hmotné nouzi se sociálním šetřením. 17. 4. 2015 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván, aby doložil správnímu orgánu udělení souhlasu s povolením sociálního šetření. 7. 5. 2015 sděluje správnímu orgánu I. stupně, že souhlas se sociálním šetřením neuděluje.

21. 5. 2015 správní orgán I. stupně (úřad práce) vydal rozhodnutí, č. j. 37412/2015/ZLI, o nepřiznání příspěvku na živobytí. Žalobce správnímu orgánu I. stupně neposkytl souhlas se sociálním šetřením, proto nebylo možné ověřit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, konkrétně stanovit okruh společně posuzovaných osob a posoudit majetkové a sociální poměry žadatele (žalobce).

Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání, kdy poukazoval na to, že v jeho případě dochází k opakovanému porušování lidských práv na žadateli ze strany pracovníků

správního orgánu, jejich nepřístupným jednáním, diskriminací, které povedou oprávněného podat novou žalobu na MPSV ČR.

Žalovaný rozhodnutím, č. j. MPSV-UM/5817/15/9S-ZLK, sp. zn. SZ/576/2015/9S-ZLK rozhodl tak, že dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí zamítl a výše uvedené rozhodnutí potvrdil.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že rozhodnutí orgánu I. stupně nepřiznat příspěvek na živobytí bylo vydáno v souladu s ust. § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi z důvodu neposkytnutí souhlasu se vstupem do obydli, čímž žalobce zamezil provedení sociálního šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na příspěvek na živobytí. Žalobci tedy nárok na dávku nevznikl.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Předmětem posouzení v řízení o žalobě je zákonnost rozhodnutí správních orgánů o zamítnutí žádosti žalobce o příspěvek na živobytí.

Podle ust. § 63 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi zaměstnanci orgánu pomoci v hmotné nouzi jsou na základě souhlasu žadatele o dávku, příjemce dávky a osob společně posuzovaných oprávněni v souvislosti s plněním úkolů podle tohoto zákona vstupovat do obydli, v němž tyto osoby žijí, a to s cílem provádět sociální šetření, popř. šetření v místě pro vyhodnocení podmínek nároku na dávky. Oprávnění k této činnosti jsou povinni prokázat služebním průkazem společně se zvláštním oprávněním vydaným příslušným orgánem pomoci v hmotné nouzi jako doložkou služebního průkazu. Toto zvláštní oprávnění obsahuje označení účelu vydání, číslo služebního průkazu, jméno, popř. jména a příjmení zaměstnance a identifikační údaje vydávajícího orgánu pomoci v hmotné nouzi. O sociálním šetření, popř. o šetření v místě pro vyhodnocení podmínek nároku na dávky podle věty první se vždy učiní záznam ve spise.

Podle odst. 2 citovaného ustanovení, pokud žadatel o dávku, příjemce dávky nebo osoba společně posuzovaná tím, že nedají souhlas se vstupem do obydli, znemožní provedení sociálního šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výši, může jim být žádost o dávku zamítnuta nebo dávka odejmuta, popř. snížena její výše.

Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce neudělil souhlas ke vstupu do svého bytu za účelem provedení sociálního šetření. Ve správním spise se nachází tiskopis s názvem „Udělení souhlasu s provedením sociálního šetření“. V tomto tiskopise je ručně

napsáno „podle § 63 zákona č. 111/2006 Sb. nesouhlasím s provedením sociálního šetření, důvod diskriminace a zásahu do práv dané Ústavou ČR, datum 31. 3. 2015“. Toto sdělení žalobce podepsal. Neudělení souhlasu se sociálním šetřením ostatně žalobce nerozporuje. Tímto svým jednáním znemožnil provedení sociálního šetření k ověření rozhodných skutečností a správním orgánům nezbylo, než postupovat dle § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobce neumožněním provedení sociálního šetření naplnil důvod pro nepřiznání dávky.

V posuzovaném případě se soud ztotožňuje s napadeným rozhodnutím žalovaného, neboť zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalovaný, stejně tak orgán I. stupně, správně posoudili, že žalobce nesplnil zákonné podmínky nároku na příspěvek na živobytí, neboť neposkytl správnímu orgánu I. stupně dostatečnou součinnost.

Na závěr soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. Ads 127/2010-60, podle něhož „*Nejvyšší správní soud si je vědom vysoké ústavní hodnoty ochrany soukromí jednotlivce a nedotknutelnosti obydlí, do něž není dovoleno vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí (čl. 12 Listiny základních práv a svobod). Na druhou stranu však poukazuje i na zakotvení sociálních práv v Listině základních práv a svobod a na ústavní úpravu, která stanoví, že sociálních práv je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí (čl. 41 Listiny základních práv a svobod). V posuzovaném případě zákonodárce jednoznačně stanovil možnost orgánu pomoci v hmotné nouzi v souvislosti s plněním úkolů podle zákona o pomoci v hmotné nouzi vstupovat do obydlí, v němž žijí žadatelé o dávku, s cílem provádět sociální šetření. V případě, že posuzované osoby nedají souhlas se vstupem do obydlí, může jim být žádost o dávku zamítnuta*“.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný nepostupoval v rozporu se zákonem, když zamítl žádost žalobce o dávku podle zákona o pomoci v hmotné nouzi z důvodu neposkytnutí zákonem vyžadované součinnosti (umožnění vstupu do obydlí za účelem provedení sociálního šetření).

K návrhu žalobce, aby zdejší soud zajistil a udělal audit rozhodnutí a všech úkonů těchto zúčastněných osob na Úřadu práce ve Zlíně a vyvodil řádné důsledky, soud konstatuje, že k takové kontrole nemá zákonné oprávnění.

Krajský soud na základě shora uvedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato důvodná není, a proto žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl.

V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. března 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová